

Mesures urgents per mitigar la pèrdua del Mobile

S'organitzarà la Barcelona Opportunity Week, les 'star-ups' catalanes es trobaran, i hotels i restaurants preparen ofertes

La fiscalia vol que el jutge revoqui els permisos a Cuixart

El ministeri fiscal s'oposa, en canvi, a investigar el president Quim Torra per usurpació i no admet la querrela del PP

EL PUNT AVUI+

1,50€

DISSABTE • 15 de febrer del 2020. Any XLV. Núm. 15271 - AVUI / Any XLII. Núm. 14141 - EL PUNT

El 'Glòria' fa emergir restes de desapareguts

TEMPS • El temporal fa aparèixer restes de tres persones desaparegudes fa temps i el cos d'un home assassinat **ESPERA** • La identificació dels cossos podria trigar vuit mesos, pendent de les proves d'ADN

La capçalera de la marxa d'ahir a Lleida, en què van participar centenars de tractors ■ EFE / OSCAR CABRERIZO

La pagesia vol solucions

Massiva manifestació a Lleida en defensa del món rural

Dimiteix el candidat de Macron a París

El president, en ple gir cap a l'ecologisme, perd un dels seus per un vídeo sexual

Milers de sanitaris i metges infectats a la Xina

Crida perquè els supervivents donin sang

 Farmàcia i Ortopèdia a mida
(plantilles, mitges...)

M.P. Roca i Alberó

ORTOPÈDIA - HOMEOPÀTIA - DIETÈTICA - DERMOFARMÀCIA
FÒRMULES MAGISTRALS - ANÀLISIS DE SANG

C/ Nou, 1 / La Riera, 78 - 08301 MATARÓ - Tel. 93 790 19 57

Demà, entrevista al president de la Generalitat. Llegeix-la al diari i mira-la al web

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselllectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Salvador Cot

Heu vist mai una taronja de l'Ebre?

En els últims deu anys el consum de vi català en el mercat interior ha guanyat onze punts de percentatge, arribant fins al 39 per cent del total. Un consum baix, encara –de fet, la suma de tots els cellers catalans equival, més o menys, al que distribueix La Rioja a Catalunya–, però que mostra una tendència positiva i sostinguda. No només això. Totes les denominacions d'origen catalanes incrementen el valor dels seus vins, cosa que indica que els consumidors d'aquest país estan disposats a comprar ampolles de més qualitat i a prioritzar-les davant d'altres opcions. Al marge d'això, els vins catalans s'exporten arreu del món amb un èxit creixent. Els pagesos encara tenen problemes amb el preu del raïm i el mercat és dur i competitiu, però l'actitud positiva dels consumidors catalans obre bones expectatives de cara al futur.

Però també hi ha l'exemple invers. A

A Catalunya els agricultors no tenen futur sense els consumidors

les Terres de l'Ebre es produeixen cada any unes 50.000 tones de taronges de primeríssima qualitat. El clima temperat, la bona irrigació, les varietats conreades i l'expertesa dels pagesos, fan que siguin fruites molt saboroses, dolces i sucoses. Però en general tenen la pell molt fina, una mica més fosca i amb marques del transport. Això els confereix un aspecte més irregular i no tan brillant com les taronges que venen de lluny. Els consumidors catalans no les valoren i un 95 per cent se'van directament a l'exportació. Són difícils de trobar a Barcelona, per exemple.

A Catalunya els agricultors no tenen futur sense els consumidors. Si això no canvia, més val deixar abandonats els camps, que els pagesos es busquin una feina a qualsevol ciutat i que ells també s'afegixin als clients que, despreocupadament, compren a les grans superfícies productes barats, aparents i fora de temporada. Per evitar això s'ha d'exigir una política decidida de les institucions públiques, evidentment, però som nosaltres –tots i cada un de nosaltres– els que tenim la responsabilitat de tornar a connectar amb una terra que és la nostra.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Els sabors conservats

Em telefona en Francesc Fortí i em diu: “Rebràs un carta meva.” En Francesc Fortí és el cuiner i amo del restaurant El Racó d'en Binu d'Argentona. D'Argentona, en diu ell com a bon argentoní. Els de Mataró també anomenem *Argentona* el poble que sentim més germà de tots. Diuen els argentonins que Mataró és el seu barri marítim. El que és cert és que durant anys els de Mataró van tenir Argentona com a punt d'estiueig, excursions i bons aires. El famós tramvia de Mataró va ser la creació d'un cacic d'Argentona per transportar mataronins a les fonts, hotels i balnearis de la població. El Colón, a l'entrada del poble, era un d'aquests hotels. El portava la família Fortí. Per tradició familiar els homes duïen el nom d'Albino, Albí. D'Albino, Binu. En Francesc Fortí, que havia tingut un germà que es deia segons la regla, m'envia la carta promesa. Diu: “Era el 17 de febrer de 1970, un dissabte de carnaval, quan en una de les sales interiors de l'històric hotel Colón regentat pels meus pares vaig decidir posar en pràctica el que havia après en set anys de feinejar a les cui-

“El mític Racó d'en Binu d'Argentona celebra cinquanta anys

nes de tant prestigi com la de l'hotel Colón de Barcelona, sota el mestratge del xef Alexandre Domènech –fill de l'inoblidable Ignasi Domènech– per seguir en el llavors considerat millor restaurant d'Espanya, el Jockey de Madrid, i posteriorment fer el salt a la Tour d'Argent de París...” El Racó d'en Binu va rebre la primera estrella Michelin a un restaurant fora de Barcelona, quan gairebé ningú no coneixia la guia. Després en va venir una altra. Entre els setanta i els vuitanta, comensals d'arreu del món feien cap al restaurant d'Argentona. “Vaig voler introduir al nostre país el que era la

gran cuina europea d'August Escoffier amb el meu toc personal, i creacions més agosarades.” Parlem de la *nouvelle cuisine*, de Paul Bocuse, de la Tour d'Argent i el Maxim's de París. Què s'ha fet d'aquells cuiners i restaurants? Han passat avall empesos per una nova generació de cuiners, alguns també genials, que han fet un altre tipus d'elaboracions. Alguns havien passat pel Binu per observar què s'hi coïa: “Cinquanta anys després, crec que aquella iniciativa meua va contribuir a obrir camí al que ha estat el gran esclat de la cuina catalana contemporània.” Ningú no ho dubta.

En el seu Racó, en Francesc i la seva “estimada Francina” –muller i cap de sala– custodien uns sabors remots, sense afegits ni innovacions, indiferents als cinquanta anys transcorreguts. La decoració també es manté intacta. Obren per encàrrec. Ara convoquen els amics i qui tingui interès a tastar uns plats escollits. Els aniran servint fins a l'abril. Hi vaig anar divendres. Una vegada m'hi havia trobat Tarradellas Divendres vaig creure que entraria un moment o altre.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/v7ld5b>

A la tres

Toni Brosa /tbrosa@elpuntavui.cat

Por viral

El Mobile World Congress és sinònim de tecnologia avançada. Allà hi pots trobar sempre el més nou, modern, innovador, futurista i sorprenent en el camp de les telecomunicacions i la connectivitat que les empreses més importants del sector hagin estat capaces d'inventar i produir. Fer-hi una passejada, real o virtual, és córrer el risc de sentir-se desfasat. Ve't'ho aquí, però, que la crisi del coronavirus de Wuhan ha estat capaç de boicotejar el 5G, la realitat virtual i la intel·ligència artificial amb un agent tan primari, tan intangible i tan ancestral com el mateix home: la por. Por al contagi, por a ser un focus de propagació del virus, por a les demandes civils, por a les companyies d'assegurances, por a un Mobile disminuït, por a fer un mal negoci. Res a veure, és clar, amb la deriva independentista de Catalunya, ni amb la falta de capacitat de Barcelona, ni amb la presència de Podemos al go-

“La ironia de la cancel·lació del Mobile és que l'atac de pànic ha viatjat més ràpid que el coronavirus

vern espanyol, ni amb el ridícul que cada dia estan disposats a fer els Casados, Arrimadas i altres carronyers de la política i de la caverna mediàtica madrilenya amb els seus discursos per a cretins i ignorants.

La qüestió és que a la província xinesa de Hubei hi ha una tragèdia que

compta els morts per centenars i això no és cap broma, ans al contrari. Sí, certament el món continua girant, milions de persones viatgen en aquest moment per tot el planeta, hi ha fires, salons i mostres internacionals en marxa. A més, hi ha una alerta sanitària activada a escala global, l'OMS monitoritza l'epidèmia per evitar-ne l'expansió, hi ha controls, quarantenes i capacitat de reacció, perquè la ciència també ens diu que la grip mata moltes més persones cada any que aquest Covid-19. Per això costa de pair que s'hagi de cancel·lar un esdeveniment que dona impuls a la ciutat, al país i a milers de persones i empreses sense que s'hagi detectat ni un sol cas de coronavirus a Barcelona ni a Catalunya. Però la por s'ha fet viral, molt més que el mateix virus, i aquesta ironia que va al moll de l'os del Mobile afegeix nous deures als que ja té acumulats la globalització.

De reüll

Maria Palau

Caçadors d'obres d'art

En un dinar a porta tancada que fa anys va organitzar la Fundació Vila Casas amb gent del sector de l'art, un conegut galerista va confessar: "El que Barcelona necessitaria són vint Arturs Ramons, però només en té un i no el cuida gaire bé." Ningú el va rebatre. Artur Ramon és una galeria centenària que duen un pare, Artur, i dos fills, Mònica, que actualment dirigeix amb molta empena el Gremi de Galeries, i també Artur, que compagina el comerç d'obres d'art amb una tasca de divulgació tant de la seva feina com de la història de l'art

Artur Ramon, últim mohicà de l'ofici d'antiquari, ha tret un llibre nou

preferentment català en articles de premsa, conferències i llibres. La seva última publicació es diu *Art trobat. Històries d'antiquaris* (Comanegra), ficció realista o realitat ficcionada, tant se val, i és tota una declaració d'amor a un ofici, el d'antiquari, que com ell reconeix està en perill d'extinció i

està tan negativament connotat que desperta poques simpaties. L'últim mohicà Ramon ens fa entrar amb la seva escriptura àgil, transparent i suggestiva en el món dels caçadors d'obres d'art "adormides, oblidades, soterrades per la tirania de l'útil i el modern", en la concepció més reaccionària i ignorant de la modernitat esclava del present immediat. I aquest és l'error: pensar que l'art es deu a un temps acotat i finit com el dels humans. Un bon llibre per llegir i per mirar, ja que està il·lustrat amb imatges amarades de melangia del fotògraf Jordi Baron, també fill d'antiquari, per cert.

Les cares de la notícia

PRESIDENTA DE L'ANC

Elisenda Paluzie

Força organitzativa

Nou èxit de convocatòria de l'ANC, que ja ha confirmat més de 400 autocars plens per viatjar a Perpinyà a l'acte del Consell per la República Catalana del 29 de febrer, en què participaran Carles Puigdemont, Clara Ponsatí i Toni Comín, en presència dels presidents Quim Torra i Artur Mas.

FISCAL DE SALA DEL TRIBUNAL SUPREM

Javier Zaragoza

Acarnissament

La primera sortida de Cuixart de la presó ha indignat alguns fiscals. La fiscalia de Barcelona ja ha demanat al jutge que revoqui el permís i el fiscal del procés Javier Zaragoza ha criticat en públic el Suprem per no haver acceptat imposar mesures contra els permisos. L'acarnissament no respecta ni la sentència.

DIRECTOR DEL FESTIVAL DEL CIRC DE GIRONA

Genís Matabosch

Una aposta pel millor circ

Genís Matabosch (Figueres, 1977) és estudiós, col·leccionista i promotor incansable del circ clàssic de qualitat. Dijous va inaugurar a Girona el 9è Festival Internacional del Circ Elefant d'Or i, mentrestant, va definint el projecte Circusland a Besalú: molt més que un gran museu del circ.

EDITORIAL

Permisos legals i demagògia

La possibilitat que els presos polítics catalans condemnats pel Suprem a dures penes de presó per l'1-O puguin sortir de la presó durant el dia per treballar o fer tasques de voluntariat un cop complerta una quarta part de la condemna és sense dubte una molt bona notícia, especialment per a ells i les seves famílies. No obstant, això no resol ni pal·lia la profunda injustícia del judici i la condemna i tampoc els restaura la situació de llibertat. Són condemnats, estan presos i si surten unes hores durant el dia no és perquè gaudeixin de cap privilegi, sinó perquè ells, com mig miler de presos més a Catalunya, compleixen els requisits per accedir a aquest règim.

L'actitud irada del fiscal Javier Zaragoza, oposant-se enèrgicament i reiteradament a aquesta mesura, no pot estranyar a ningú, tenint en compte que la fiscalia va tenir un paper central en la deformació del relat que va conduir a la condemna i que va insistir fins a l'últim moment davant el tribunal presidit per Manuel Marchena a demanar una condemna per rebel·lió i unes penes de presó quasi el doble de llargues que les imposades finalment. En tot cas és factible preguntar-se fins a quin punt aquesta coherència és professional i fins a quin punt ideològica enfront de la nova orientació del govern espanyol i la fiscalia general.

El que no té justificació de cap mena, i cal denunciar-ho amb la màxima contundència, és la doble moral d'aquells que defensen a capa i espasa la llei, els tribunals i l'estat de dret quan serveix als seus interessos polítics i ara, en canvi, no accepten la situació dels presos polítics, basada en la llei i avalada pels jutges, i la deformen novament parlant de "frau" i "privilegis" per treure'n algun rèdit polític en un exercici de demagògia intolerable i condemnable.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

“No és delictiu”

El president d'ERC i exvicepresident del govern, Oriol Junqueras, declara al Tribunal Suprem: “Res del que hem fet és delictiu.”

10
anys

Pugna amb Montilla

L'executiva del PSC es reuneix avui mentre Ernest Maragall insisteix a qüestionar el tripartit. ERC i ICV expressen el seu malestar.

20
anys

Reacció desigual

Després de l'aliança global de Telefónica amb el Banc Bilbao Biscaia Argentària, la reacció dels inversors borsaris és desigual.

Full de ruta

Germà Capdevila

Una llengua que brilla

Sempre ens queixem que les administracions van tard pel que fa a l'evolució tecnològica i els canvis socials que provoquen. Per exemple, el català va tard en el món dels *youtubers* i els *influencers*. Ara el tema estel·lar és el dels assistents de veu i els altaus intel·ligents. Hom diu que en només dos anys seran la tecnologia dominant en les interaccions entre humans i màquines. Per això cal celebrar que aquest cop hi hagi una voluntat activa per part de la Generalitat de Catalunya per tal que la llengua i la cultura catalanes no es quedin enrere. La direcció general de Política Lingüística va celebrar una jornada sobre el tema a Barcelona, amb especialistes de l'àmbit públic i privat. En un entorn com el de les noves tecnologies, on tot és argot tècnic, neologismes i manlleus de l'anglès, de sobte un dels ponents, en Xavier Fisa, va fer servir amb tota naturalitat el verb primfilar. Va ser

La llengua reclama el paper nuclear que té en tota societat o grup humà

com una espurna que va provocar un bot al cor. Em va fer recordar quan un grup de somiatruites vam crear a començaments de la dècada passada la primera revista catalana per a dispositius mòbils i la vam batejar *Esguard*.

Vaig comentar-ho al moment amb Màrius Serra per missatgeria instantània (visca la tecnologia!). Ell sortia de la presentació a l'IEC de la digitalització de les obres completes de Pompeu Fabra. M'explica que Anna Pineda, de la Sorbona, ha dit “com suara ha dit la professora Cabré...”. Suara i primfilar. No vaig poder evitar pensar que en dos entorns tan diversos, el formal i l'íngid de l'acadèmia i l'informal i líquid de les noves tecnologies, la llengua brillava per igual, reclamant el paper nuclear en tota societat o grup humà. Aquesta anècdota sense importància em va tornar l'optimisme, després del regust amarg que em va deixar la manipulació barroera de les paraules de l'alcaldessa de Vic al Parlament, que només es poden malinterpretar des de la mala fe o des d'una intencionalitat política desproveïda d'ètica.

Tribuna

David Alvarado. Polític, periodista i consultor internacional. @dalvaou.

No rebutgin ‘Hespaña’

En ple segle XXI no deixa de sorprendre la vigència i actualitat de l'intel·lectual gallec Alfonso Rodríguez Castelao. En la seva obra *Sempre en Galiza*, publicada a Buenos Aires el 1944, el ministre sense cartera de la República a l'exili, metge, escriptor i artista, ja indica que “la qüestió catalana –com la basca i la gallega– no és un delictiu que hagi de reprimir-se, ni una malaltia que pugui curar-se”. Castelao sostenia que “els patriotes catalans, bascos i gallecs som ultratjats diàriament”. “Combatien els bascos per reaccionaris, els gallecs per reaccionaris, els catalans per reaccionaris. I a tot això, les esquerres i el mateix proletariat servien i seguien la hipòcrita i pèrfida acusació dels centralistes.” “L'Espanya castellana (...) es va entestar a considerar Catalunya, Euskadi i Galícia com països retrògrads. No es donaria res més risible si no existís un exèrcit regular i la Guàrdia Civil per defensar aquesta hipocresia, aquesta ficció, aquesta falsedat.”

LA INTRODUCCIÓ de l'obra comprèn tex-

tos que el 1935 Castelao va remetre a la revista *A Nosa Terra* des de Badajoz, la primera part va ser escrita entre València i Barcelona, el 1937, i la resta, a Nova York i Buenos Aires, de 1940 a 1943. “La ceguesa dels *hespañoles* és mal que no té cura, perquè és ceguesa voluntària. Tanquen els ulls per no veure-hi.” “Estic convençut de la falsedat de tots aquells que, anomenant-se demòcrates, no renuncien a manar a *Hespaña* des de Madrid.” “Només mentre es concedeixin autonomies com a últim recurs de conciliació, la democràcia espanyola (...) seguirà sent tapadora d'un absolutisme polític, cultural i econòmic.” Castelao manté avui dia intacte el seu predicament, i no només entre nacionalistes, sinó també entre el gruix de socialistes i excomunists, i fins i tot sectors de la dreita galleguista, si bé el nostre país es manté al marge dels grans debats, sent flagrant el seguidisme i apocament de les elits galaiques.

TOT I AIXÒ, NO ÉS MENYS constant la nostra tensió estructural amb el centralisme madrileny, la nostra particular vi-

sió nacional i predisposició per empatitzar amb causes com la catalana, que hauríem de fer nostra, des de l'emoció i la raó. “No hi ha una altra manera d'assegurar la democràcia a Espanya que dividint la sobirania de l'Estat”, indicava Castelao. És de lamentar el desconeixement, i prejudicis, que alguns esperits alberguen cap a Catalunya, si bé és cert que sense estratègia de comunicació en els nostres països, s'ha deixat el terreny lliure a propagandistes i malastrucs de l'apocalipsi, esquivat el potencial d'una adequada divulgació i pedagogia en l'opinió pública de les altres nacions ibèriques.

CASTELAO AFIRMAVA la necessitat de reinventar l'Estat, “*Hespaña*”, com deia, amb una H per marcar la diferència entre l'Espanya (oficial), refractària al canvi i obcecada a negar la seva diversitat, i l'*Hespaña* (del futur), la de la radicalitat democràtica. “El problema de les nacionalitats espanyoles existeix i s'ha de resoldre. Desconèixer-lo, ajornar-lo, menysprear-lo o ofegar-lo és jugar als perills”. No ens rebutgin.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

L'especulació immobiliària

■ L'especulació immobiliària és el preludi de les crisis. Els governs hi cerquen tota mena de solucions, excepte la que seria efectiva: “un canvi de sistema impositiu”. Els impostos actuals tenen tota mena de defectes, castiguen el treball, el consum, l'estalvi, les inversions, tot el que significa producció.

En canvi els rendistes, els grans propietaris de terra, sobretot de les grans ciutats, que consumeixen sense produir res, s'emporten la part del lleó de la producció. El sistema impositiu racional és el que regeix en països amb poc atur i bons salaris com Nova Zelanda, Singapur, Hong Kong, entre altres.

MARTÍ GUERRERO
L'Hospitalet de Llobregat (Barcelona)

Ciclistes de negre

■ La moda ens fa fer bes-tieses, però ara en podeu veure, per les nostres carreteres, una de nova, absurda i suïcida: els ciclistes amb mallots negres (i com és normal, sense llums). No entenc que a qualsevol conductor se'l pugui denunciar per sortir un moment del vehicle sense l'armilla reflectora, i en canvi un ciclista es pugui passar hores per les carreteres sense cap distintiu, no ja reflector, sinó mínimament visible. No seria lògica una normativa de trànsit que equipari la seva obligació de visibilitat amb la de la resta dels usuaris de les carreteres? Si una bicicleta és un vehicle, segons el Codi de Circulació, per què no compleix les seves obligacions (casc, llums, assegurança...) com els altres, no més té drets. Ja sé que no

és políticament correcte criticar els ciclistes, presumptes salvadors del medi ambient, però podem afegir ara aquesta nova tendència a les ja conegudes (no aturar-se als semàfors, anar per les voreres o en contra direcció, sense llums, menyspreant els carrils bici...) Ah! I soc ciclista i amant de la bici, però sempre amb mallot groc o vermell. I també reconec les imprudències d'alguns conductors avançant bicicletes per centímetres, però penso que el col·lectiu ciclista té molts deures per complir, a més de reclamar.

GABRIEL FLETA
Torroella de Montgrí i l'Estartit (Baix Empordà)

Tenim un president que no ens mereixem

■ El temps passa de pressa. Ja fa alguns mesos que

volia escriure aquestes lletres; no ho havia fet. Tant és així, que dues persones se'm van avançar en aquesta mateixa secció. Dues alegries. No són moltes, però millor que cap.

Finalment, a La República (núm. 89), aquesta bellíssima i culta persona que és el conseller exiliat Lluís Puig Gordi dedica un escrit al Molt Honorable President (*El 131è, el de la Cultura*) en el qual queda dit tot el que se li ha de reconèixer. Us encareixo que llegiu l'article i el divulgueu.

Jo no hi puc afegir res més que el meu agraïment al seu sacrifici, al seu talent, la seva mestria en administrar la interinitat i el seu amor, tan útil, al servei de Catalunya, a l'home del poble, al servei del poble: Molt Honorable President Quim Torra.

JORDI JANUÉ I ARRÓ
Barcelona

La frase del dia

“Un Mobile sense les empreses importants estava tocat de mort”

Jordi Puigneró, CONSELLER DE POLÍTQUES DIGITALS I ADMINISTRACIÓ PÚBLICA

Tribuna

Josep Vallverdú. Escriptor

Progrés i violència

Caldria començar una reflexió sobre el prestigi que en el món d'avui han aconseguit tant el progrés com la violència. La humanitat va fent camí sense patir cada dia per què són i com ha de manejar aquests dos components que, en principi, haurien de ser antagònics. Si demanem a un ciutadà què entén per progrés, dirà que el millorament de les persones, producte de tot allò que la civilització ha afegit, precisament a benefici dels humans: eines, ginys, vehicles, oci, salut. El progrés, més o menys intens, és paral·lel a l'evolució humana.

TANMATEIX PREN modernament una acceleració, per dir-ho d'una manera entenedora, domèstica: la tecnologia ha posat a l'abast de la massa tot de productes, i de possibilitats d'accés a plataformes de novetats que fa poc eren impensables: el segle XX va produir més novetats científiques que tots els segles anteriors, de les quals la tecnologia se serví per derivar-ne estris i combinacions que fossin a l'abast de milions. Cent anys enrere el nombre d'automòbils particulars tot just passava d'una minoria i les pantalles petites –per cert, cada cop més petites– eren desconegudes fa unes dècades.

L'HOME I LA DONA del carrer han elevat a mite la possessió de tot l'allau de béns exposats als comerços i a la xarxa. Han assaborit les moltes vies de lluir –luxe, comunicació–, que, si poden, assoleixen. El progrés, per a molts, és estar al dia en tota novetat que s'anuncia, sigui un vehicle, sigui un telèfon mòbil. No importa el grau de responsabilitat social exigible i l'exemplaritat de la conducta, allò significatiu és estar dins l'univers de les novetats. I no podem negar que és una part del progrés, però no convincent, perquè el progrés sí que consisteix a avançar, però cal que sigui respectant, refent si cal el món natu-

ral, contaminant el mínim, aprenent la contenció, desterrant el balafament dels recursos, tocant a sometent cada cop que el gran capitalisme en fa una de les seves.

ESTEM ESSENT VÍCTIMES d'una mala interpretació del progrés, de fet d'una reducció al profit individualista de la multiplicitat de vies del progrés. I encara molts creuen que és un regal. El progrés pel progrés. No hi ha progrés sense contrapropostes: no puc consumir a l'ample sense reciclar, no puc usar un vehicle si faig massa soroll i alhora contamino, etc.

LA VIOLÈNCIA S'AFEGEIX a les mitificacions. Que ha existit sempre ho sabem,

tant si som Caïms com Abels. I avui la ruptura del bé que la violència personifica és visible arreu. El progrés es pren com un obsequi, quelcom gratuït, i la violència es va implantant com un atribut més dels humans, si és que s'hi reflexiona, que no és el cas comunament; és de témer que només vegem la violència quan es produeix davant nostre, entre dues persones o en petit grup, o en els molts casos de conflictes sagnants dins les famílies, i d'altra banda siguem incapaços de copsar el seu abast mundial, no únicament en les guerres o els atacs sagnants, sinó en els llargs èxodes forçats, les migracions entre vexacions, els naufragis dels desesperats, les negatives d'asil, l'entronització dels barruts, l'explotació dels desemparats, la humiliació i l'empobriment, les mentides dels poderosos, les falses promeses dels cíncics, el nul respecte als drets humans més elementals i la manca de col·laboració amb les generoses organitzacions d'ajut sense ànim de lucre.

CONSTATEM que la violència té crèdit, guanya adeptes, es va implantant sota banderes diverses, en el despit ètnic, en el populisme que amaga cruels dictadures, en parlamentaris i partits polítics de molts països que ja no amaguen els propòsits destructius del bé i de l'equilibri, neguen el pa i la sal a qui no s'afilera amb ells i guanyen fidels vociferant grotescament. I també hi ha violència soterrada sota manifestacions aparentment benignes.

DUES MANIFESTACIONS humanes sobre el planeta: el progrés, noble signe inherent a la passa de l'individu, i la violència, taca innoble que també estigmatitza la nostra espècie. L'un demana ser acompanyat amb el fre del seny, l'altra ha de ser reduïda a zero. Altrament, viuran a precari les futures generacions.

“Estem essent víctimes d'una mala interpretació del progrés, de fet d'una reducció al profit individualista de la multiplicitat de vies del progrés”

De set en set

Lluís Muntada

La violència

La naturalització de la violència política és un fet. Els últims dies hem assistit a una nova onada de pràctica impune d'aquesta violència, focalitzada sobretot contra l'independentisme. En un tèrbol control d'identificació, un mosso d'esquadra hauria dit a l'activista Roger Espanyol: “Yo contigo puedo hacer lo que quiera.” Sí? Què més pot fer, buidar-li l'altre ull? Una policia que parteix d'aquestes premisses i dimiteix del rigor democràtic i servei professional a la ciutadania és una policia perillosa. En una concepció totalitària de la presó, un fiscal intenta evitar que Jordi Cuixart obtingui permisos penitenciaris. Ho fa argüint factors de reeducació ideològica i raons psiquiàtriques (apel·lant que el pres segueixi un “tractament per superar les distorsions cognitives resistents al canvi”). Alfonso Guerra declara que el president Torra “és una incubadora de neonazis, tan *trastornat* com l'altre que és a Brussel·les, personatges més propis d'un zoo que no de la política”.

Als mitjans de comunicació, a Twitter i a tants altres àmbits de tots (tots!) els corrents ideològics s'ha normalitzat l'insult, la manca de respecte, la difamació. És en aquest context on apareix la “taula de negociació”. Alerta! Perquè, sota la normativització de la violència i la repressió, ens podem trobar davant de l'ordit d'una gran mentida com la de la Transició. S'ha fet un judici en què la part agredida ha estat acusada de violenta. Es van decretar sentències a l'1-0 amb un codi penal aprovat després dels fets jutjats. S'està fent una reafirmació orgullosa i revengista d'un concepte de sobirania accentuat en el fet que el president i els consellers electes que són a l'exili no puguin tornar al seu país, a casa seva. Alerta. Perquè en una democràcia els drets i les llibertats bàsiques no són mai objecte d'una “negociació”.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'agenda de Sánchez resta dies per a la data de la mesa

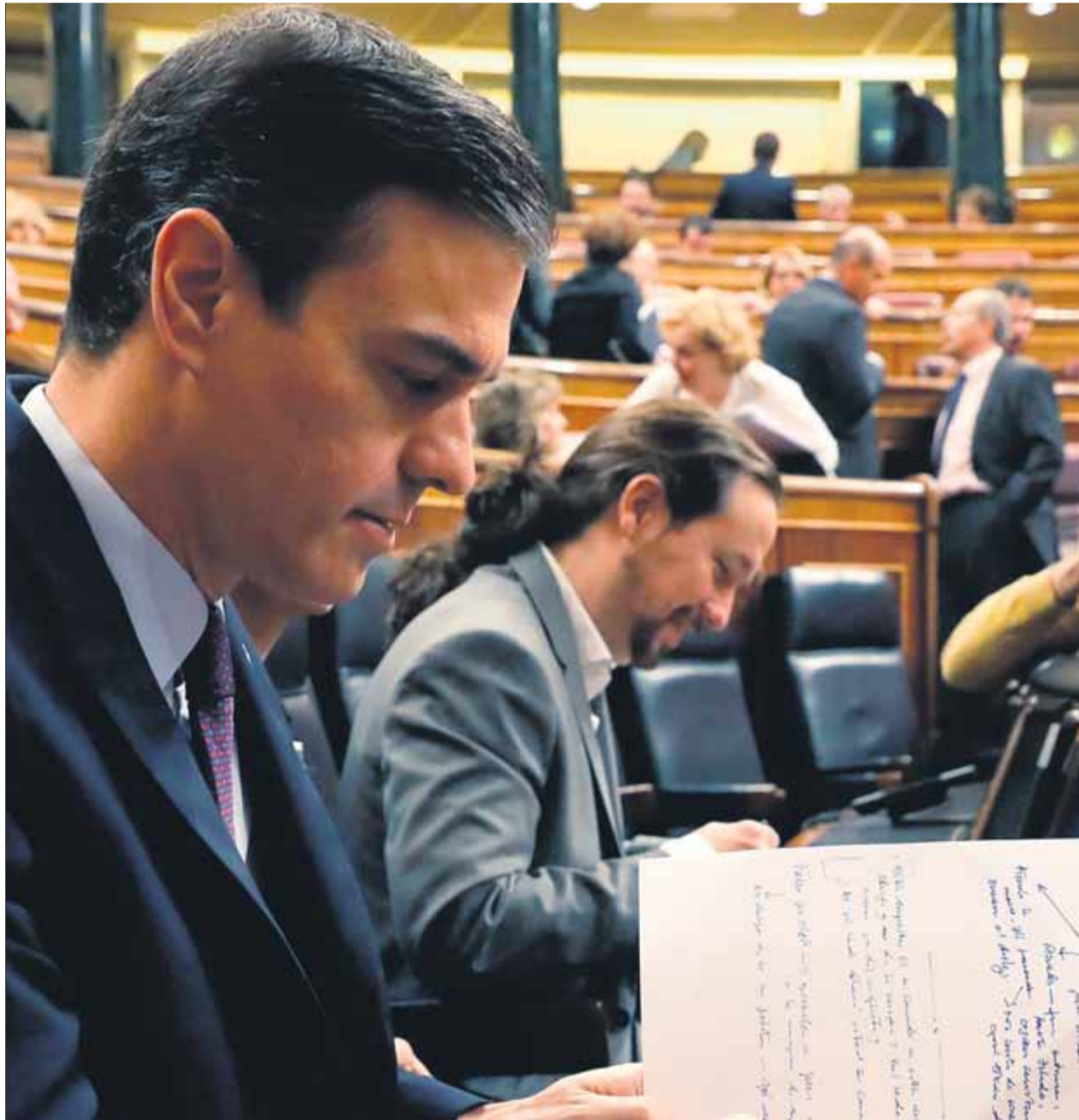
■ Els consells de ministres del 18 i el 25 i el consell europeu del 20 deixen tot atapeït fins al 27 de febrer per crear la taula ■ Felip VI seurà dimarts amb el president i els seus ministres a La Zarzuela

David Portabella
MADRID

El mes de febrer trepitja avui ja el seu equador i la mesa entre governs que van pactar el PSOE i ERC com un dels requisits per a l'abstenció a la investidura i que haurà de néixer en quinze dies es va quedant amb poc espai per culpa del calendari de Pedro Sánchez. Amb els consells de ministres ja traslladats definitivament als dimarts, el mateix dia en què el Congrés dels Diputats també celebra el ple, els dies 18 i 25 de febrer ja se situen ara per ara fora del calendari. Però és que, a més, el president del govern espanyol també afronta una cita internacional el dijous 20 a Brussel·les amb el consell europeu extraordinari en què els caps d'estat o de govern debatran el pressupost a llarg termini de la UE per al període 2021-2027. Ras i curt: el febrer avança i el pes del calendari estatal va restant dies per a la creació d'una mesa que inicialment havia de néixer en els quinze dies posteriors al nou govern —el termini vencia el 29 de gener— i que ara lluita a contrarellotge per complir la paraula de Sánchez de ser una realitat abans que el febrer expiri. “No hi ha una data exacta”, va admetre el vicepresident Pere Aragonès ahir a la Ser

Segons apunten fonts de La Moncloa, tant la data com el lloc de la primera reunió de la mesa encara són objecte de negociació entre els equips del govern espanyol i de la Generalitat. L'únic segur, ara per ara, és que la reunió inaugural oferirà la imatge d'una mesa copresidida per Sánchez i Quim Torra, amb el vicepresident segon del govern espanyol, Pablo Iglesias, i el vicepresident Pere Aragonès.

La resta dels integrants no és un serrell tancat, perquè les dues delegacions han de preveure qui

El president Sánchez i el vicepresident Iglesias als escons governamentals de color blau del Congrés ■ BALLESTEROS / EFE

seurà com a cap de taula a partir de la segona reunió, quan la presència excepcional de Sánchez i Torra deixi pas a reunions successives en què ja hi hagi ministres i consellers del mateix ram. “Si a la mesa un dia es parla de justícia, hi serà la consellera Ester Capella i el seu homòleg el ministre Juan Carlos Campo. El que marqui la lògica”, cita com a exemple Gabriel Rufián, portaveu d'ERC al Congrés i dissenyador de la mesa.

Tot atapeït fins al 27-F
El fet que Sánchez vulgui ser un dels caps de taula de

la cita inaugural és el que precisament resta dies al calendari per l'atapeïda agenda oficial de La Moncloa. Fins a l'extrem que, si es descarten els dimarts pels consells de ministres i els dimecres 19 i 26 per la sessió de control al Congrés, els primers dies nets a l'agenda irrompen ja a finals de mes i una de les primeres dates hàbils seria el dijous 27 de febrer.

Felip VI i els republicans
Dimarts, La Zarzuela obre les seves portes al govern i Felip VI hi presidirà la reunió del Consell de Ministres per primera vegada amb Sánchez de president. Si bé Felip VI ja va presidir un Consell de Ministres amb Mariano Rajoy el 18 de juliol del 2014, ara la cita té una doble particularitat: presidirà la reunió d'una coalició i en la qual hi ha republicans com

La frase

“No hi ha una data exacta per a la mesa. És un pas important”

Pere Aragonès
VICEPRESIDENT DE LA GENERALITAT

ara el vicepresident segon, Pablo Iglesias, i el ministre de Consum i líder d'IU, Alberto Garzón. D'acord amb l'article 62 de la Constitució (apartat G), correspon al rei “ser informat dels assumptes d'estat i presidir, a aquests efectes, les sessions del Consell de Ministres, quan ho estimi oportú, a petició del president del govern”.

Dilluns, el dia abans de la foto de la coalició d'esquerres amb el rei, Sánchez tindrà una reunió a La Moncloa amb el líder del PP, Pablo Casado, amb qui vol sondejar si hi ha marge d'arribar a algun pacte d'estat. Tot i que un afer pendent és la renovació del poder judicial —el Consell General del Poder Judicial (CGPJ) està caducat des del desembre del 2018—, el PP prefereix no signar res amb Sánchez perquè ara té Iglesias en el govern, té la pressió de Vox, i el bloqueig perpetua els magistrats conservadors com ara Carlos Lesmes *sine die*. Casado vol imposar límits a Sánchez en la mesa política i impugna que reconegui Torra, quan per al PP és ja “ex-president de Catalunya”. ■

El Suprem sospesa exigir el suplicatori de Borràs

Que la portaveu de JxCat al Congrés, Laura Borràs, no acudís a la citació que tenia ahir al Tribunal Suprem per declarar voluntàriament pel cas relacionat amb l'Institut de les Lletres Catalanes (ILC) —presumptes irregularitats en contractes del 2013 al 2018— no ha quedat en res. Segons van indicar fonts judicials, el Tribunal Suprem estudia des d'ara demanar el suplicatori al Congrés dels Diputats per poder procedir contra Borràs i forçar-la a declarar, ja que ella és aforada.

Després que Laura Borràs esperés fins a dos quarts de deu de la nit de dijous per desvelar que divendres no acudiria a la cita del Suprem, el magistrat instructor del cas, Eduardo de Porres, té ara la tramitació del suplicatori com a instrument per portar la diputada a declarar. Fins i tot ho podria fer abans de la pràctica d'altres diligències, com seria cridar a declarar Isaías Herro, la persona amb la qual el jutge creu que Borràs hauria “defraudat” l'Institut de les Lletres Catalanes quan ella

n'era la presidenta. La via és que De Porres sol·liciti a la sala penal del Suprem, presidida per Manuel Marchena, que tramiti el suplicatori al Congrés. La portaveu de JxCat podria haver d'afrontar el tràmit pel qual el Congrés ja va procedir amb Francesc Homs. Borràs denuncia les “irregularitats” del cas i que s'actua contra ella pel fet de ser “una conocida independentista”, com apareix citada a la causa, i perquè al darrere hi ha el fiscal Javier Zaragoza, assot del procés.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ERC proposa que els militars passin a la justícia ordinària

■ “Militars votants de Vox estan agraïts a ERC”, revela el tinent Luis Gonzalo Segura ■ Els de Ruffián volen que la ministra Robles equipari la justícia en temps de pau de l'Estat espanyol a la d'Alemanya

David Portabella
MADRID

Juli Busquets, Xosé Fortes i altres noms històrics dels difunts que van crear la Unió Militar Democràtica van ser reivindicats per primera vegada ahir al Congrés i ho va fer un grup independentista i republicà com és ERC perquè no ho havia fet ningú abans. Al costat de Manuel Ruiz Robles –supervivent de la UMD– i del tinent Luis Gonzalo Segura, que a la seva obra *El libro negro del ejército español* ha destapat desenes de casos de corrupció i d'abusos sexuals tapats per la justícia militar i pels ministres de Defensa d'UCD, del PSOE i del PP, els republicans proposen al Congrés que els delictes dels militars siguin jutjats per la justícia ordinària i propugnen la reforma de la llei de la competència i organització de la justícia militar i també la reforma de la llei del Codi Penal Militar.

La ministra Margarita Robles saludant els comandaments militars de la capitania general de Sevilla ■ RAÚL CARO / EFE

A la sala Clara Campoamor del Congrés, des del primer moment va planar la paradoxa que fossin el diputat d'ERC Joan Josep Nuet i el senador d'ERC per Lleida Xavi Castellana els que presentessin una

iniciativa per alliberar els militars espanyols ofegats pel silenci i la impunitat de la justícia militar. “He pogut parlar amb militars que tenen una ideologia molt conservadora i he de dir que estan profunda-

ment agraïts a ERC. Pot ser xocant, però militars que voten Vox estan agraïts a ERC i alhora profundament decebuts per ser al 2020 i encara viure sota la justícia militar”, va desvelar Luis Gonzalo Segu-

ra, membre del col·lectiu de militars republicans Anemoi.

L'anomalia estatal és que la justícia militar es reserva el poder sobre els uniformats i això no passa a la UE. “A Alemanya fa 70

anys que van limitar la justícia militar estrictament a situacions de guerra, i a França fa 40 anys”, denuncia el senador Castellana. Abans que la ministra de Defensa, Margarita Robles, comparegui dijous al Congrés per exposar els seus plans, ERC hi apel·la perquè equipari la justícia en temps de pau a l'Estat espanyol a la d'Alemanya o a la de França, la qual cosa suposaria haver de modificar dues lleis orgàniques.

Delinqüents amb plaça

Per explicar l'aberració del Codi Penal Militar, el tinent Luis Gonzalo Segura –expulsat precisament per haver despulat la corrupció i l'abús– cita com a exemple el cas del capità Juan Miguel Camarón Aparicio, condemnat per haver abusat sexualment de 28 dones aspirants a soldat de les quals era l'instructor. “Hi ha desenes de militars que són delinqüents, que han estat condemnats per delictes i que continuen a les forces armades com si no hagués passat res. El dia que el capità condemnat per 28 agressions sexuals entrava a la presó va ser condecorat”, denuncia l'autor d'*El libro negro del ejército español* i *En la guarida de la bestia*. “Una de cada tres dones deixa l'exèrcit i no sabem per què”, avisa Segura sobre el forat negre de la justícia castrense estatal. ■

El fiscal s'oposa a investigar Torra per usurpació

■ El ministeri públic recorda que la JEC no es va pronunciar sobre la condició de president

E. Bella
BARCELONA

La fiscalia s'oposa que el Tribunal Superior de Justícia (TSJC) admeti a tràmit la querrela presentada pel Partit Popular contra el president de la Generalitat, Quim Torra, per un presumpte delictes d'usurpació de funcions públiques. Els populars consideren que Torra ja no és

president després que la Junta Electoral Central (JEC) li retirés l'acta de diputat. Tanmateix, el ministeri públic recorda que la JEC va deixar sense efecte la seva credencial de diputat però no es va pronunciar sobre el manteniment de la condició de president.

En qualsevol cas, el fiscal, Pedro J. Ariche, sosté que la situació denunciada pel PP “no té res a veure” amb un delictes d'usurpació de funcions, que “es reserva per a qui, sent aliè a la funció pública, se l'atribueix falsament per obte-

El president de la Generalitat, dimecres durant la sessió de control ■ EFE / ANDREU DALMAU

nir avantatge o cometre altres delictes amb més facilitat”. A més, la fiscalia, malgrat defensar que el TSJC és competent en la matèria, troba incongruent el plantejament del PP, que, d'acord amb el seu fil argumental, hauria

d'haver presentat la querrela en un jutjat d'instrucció ordinari.

A banda d'això, el ministeri públic manté que no és la seu d'un tribunal penal la que ha de dirimir si Torra “està o no legitimat” per continuar en el

càrrec. I, en tot cas, cal que hi hagi un “pronunciament previ de l'òrgan competent en relació amb la –sens dubte controvertida– qüestió suscitada”. Això sí, la fiscalia qualifica d’“atípica” la conducta que s'atribueix a Torra. ■

Proposen jutjar els dos mossos de Puigdemont

El jutge de l'Audiència Nacional Manuel García Castellón ha proposat jutjar per un delictes d'encobriment els dos mossos d'esquadra que viatjaven amb el president Carles Puigdemont quan se'l va arrestar a Alemanya el 25 de març del 2018. En canvi, ha acordat arxivar la causa contra els altres dos acompanyants d'aquell moment, el senador Josep Maria Matala i l'historiador Josep Lluís Alay. El magistrat conclou que, malgrat la condició de funcionaris de policia “i amb ple coneixement que Puigdemont tenia una ordre de detenció europea”, Xavier Goicoechea i Carlos de Pedro López el van ajudar a evadir la justícia espanyola. Puigdemont es va oferir a la belga. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Tres candidates aspiren a ser cap de llista dels comuns

■ El partit no va revelar el nom de les que competiran amb Albiach en el procés de primàries ■ La presidenta del grup parlamentari insta ERC i el PSC a fer tripartit

Jordí Alemany
BARCELONA

La presidenta del grup parlamentari del comuns, Jéssica Albiach, tindrà dues competidores en el procés de primàries per escollir el cap de llista als comicis catalans que la formació inicia avui amb la recollida d'aval i que culminarà entre el 29 de febrer i l'1 de març, quan es proclami formalment que serà cap de llista. Semblava que Albiach, que va presentar la candidatura en roda de premsa cinc hores abans d'acabar el termini per inscriure's, seria l'única candidata, però al final n'hi haurà dues més, tot i que la formació no va voler revelar-ne els noms fins al recompte d'aval.

En la seva presentació, Albiach va convidar ERC i el PSC a "superar la dinàmica de blocs" i la confrontació per poder articular conjuntament "una nova proposta de projecte progressista" per a Catalunya que vertebrí el país, però

Jéssica Albiach, durant la roda de premsa que va fer ahir al matí ■ ACN

que també sigui "feminista i verda". Va deixar clara l'aposta per una fórmula de govern com la de l'Estat espanyol per deixar enrere una dècada d'"enquistament", "polarització", "retallades", "deteriorament ambiental i social" i "judicialització" per afrontar una nova etapa de "recuperació de drets" que "busqui solucions i en què Catalunya sigui protagonista". La presidenta del grup parlamentari de CatECP aposta perquè la marca

electoral sigui En Comú Podem i es va mostrar convençuda que podran continuar la coalició amb Podem Catalunya, de qui no va voler valorar la crisi produïda arran del fet que la meitat de l'executiva hagi demanat en l'àmbit estatal que rellevi l'actual direcció a Catalunya que encapçala Noelia Bail. Sí que va tornar a demanar a la formació Més País, que lidera Íñigo Errejón, que faci "un exercici de responsabilitat" i no es presenti perquè "no

és el moment de dividir". Albiach va descartar cap aliança amb JxCat i es va mostrar esperançada que als republicans "no els tremolin les cames en moments importants" i no caiguin en la temptació "d'investir un nou Quim Torra". La candidata va insistir en el fet que el govern de JxCat i ERC està esgotat i no té "proposta de país" i va demanar als socialistes que deixin d'estar "obsessionats" per caçar els vots de Cs. ■

L'ANC ja ha omplert 400 autocars per a Perpinyà

■ Els organitzadors esperen una resposta multitudinària a l'acte, on serà Puigdemont

F.E.
BARCELONA

Quan encara falten dues setmanes per a l'acte que el Consell per la República celebrarà a Perpinyà sota el títol *La República, al centre (del món)*, unes 200 assemblees territorials de l'ANC ja han omplert més de 400 autocars per desplaçar-se el dia 29 de febrer a la Catalunya del Nord. Segons l'entitat, el ritme d'inscrits continua creixent dia a dia i, per fer

Un grup de participants en la Diada del 2017, amb els autocars que es van organitzar des de Girona ■ JOAN SABATER

una comparació, és similar al que es va assolir en la Diada del 2018, quan quinze dies abans de la cita l'Assemblea ja havia mobilitzat fins a 450 vehicles.

Aquesta és una de les

moltes xifres que els organitzadors tenen a mà i que els fan preveure que la convocatòria serà més que multitudinària. Fins a tal punt que els últims càlculs, que parlaven de fins a

50.000 assistents, podrien quedar-se curts. De fet, la perspectiva d'una nova cita massiva per a l'independentisme ja va obligar a canviar l'emplaçament original triat, l'estadi Aimé Giral —on juga els seus partits l'USAP com a local— pel del parc de les Exposicions de Perpinyà. En vista de tot això, l'ANC també ha iniciat una campanya, a través del seu web, per reclutar voluntaris per col·laborar en l'esdeveniment. Tots ells hauran de participar en les sessions formatives que es faran a Girona i Vic, el 18 i el 19 de febrer respectivament.

Un dels principals al·licients de l'acte serà la presència de l'expresident Carles Puigdemont, juntament amb Toni Comín i Clara Ponsatí. També hi assistiran el president Quim Torra i Artur Mas, entre d'altres. ■

Baños i Reguant sortint del TSJC, on se'ls va imposar la multa de 2.500 euros per no haver declarat al Suprem ■ EFE

La CUP porta l'objecció de consciència al jutjat de Madrid

■ Reguant i Baños, citats a declarar per desobediència en negar-se a respondre a Vox en el judici al Suprem

E. Ansoła
BARCELONA

Els exdiputats de la CUP Eulàlia Reguant i Antonio Baños han estat citats a declarar al jutjat d'instrucció número 10 de Madrid per un presumpte delictes de desobediència. Reguant ho farà el dia 25 d'aquest mes i Baños, el 18 de març, per videoconferència.

Els fets pels quals se'ls investigava van passar el setembre de l'any passat, quan tots dos es van negar a respondre als advocats de la formació de la ultradreta Vox, que actuava com a acusació particular en el judici al Tribunal Suprem contra els membres de l'anterior govern de la Generalitat i els líders socials Jordi Sánchez i Jordi Cuixart, actualment a la presó, durant els fets del setembre i l'octubre del 2017.

Baños havia estat citat en aquell judici com a testimoni de Vox, i tan bon punt va entrar a la sala ja es va negar a respondre a les preguntes d'aquesta formació "com a protesta per la presència d'un grup

que defensa un ideari contrari als drets humans, vulnera els drets més bàsics de les minories i, a més a més, segons el seu parer, condicionava tot el judici", indicava ahir Reguant. "Vox no és un anomalia sinó l'engranatge de tot el sistema", reiterava ahir Reguant per explicar els arguments que van portar tots dos diputats a apel·lar

La frase

“El feixisme no té cabuda en una societat justa; Vox no és una anomalia, és l'engranatge”

Eulàlia Reguant
EXDIPUTADA DE LA CUP

a l'objecció de consciència per respondre a Vox. I seran ara aquests mateixos arguments els que repetiran i defensaran al jutjat d'instrucció de Madrid. El dia 25 de febrer, a les 11 del matí, hi ha convocada a la plaça Castilla de Madrid una concentració de suport abans de la declaració de Reguant al jutjat de Madrid. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La fiscalia demana al jutge que revoqui el permís a Cuixart per anar a la feina

Al·lega que el líder d'Òmnium no s'ha penedit ni necessita treballar per poder reinserir-se ■ L'entitat censura a l'acusació l'anhel de "reeducar" ideològicament

Jordi Cuixart, el primer dia que va anar a treballar a la seva empresa gràcies al permís obtingut per la via del 100.2 ■ J. RAMOS

Redacció
BARCELONA

La fiscalia provincial de Barcelona ha interposat un recurs al jutjat de vigilància penitenciària en què demana que revoqui el permís concedit a Jordi Cuixart, que li permet sortir durant el dia i entre setmana de la presó per poder anar a treballar i fer tasques de voluntariat. En el seu escrit, el ministeri públic sosté que el president d'Òmnium incom-

pleix els requisits que es demanen per poder aplicar l'article 100.2 del reglament penitenciari, com ha estat el cas, i que, a més, aquest mecanisme no es pot convertir en "un tercer grau encobert" que flexibilitzi la seva situació carcerària.

La tesi inicial de l'acusació és que Cuixart va ser condemnat a 9 anys de presó per un delictes greu, com és el de sedició, i que aquestes penes "han d'identificar-se per la socie-

Vet generalitzat als llaços grocs

El jutjat contencions número 6 de Barcelona ha prohibit a l'Ajuntament de la capital catalana lluir, de manera definitiva, el llaç groc a la seva façana amb l'argument que suposa una "discriminació" per als ciutadans que no comparteixen aquest símbol. La sentència, que dona la raó parcialment a la demanda interposada per l'Associació Advocats Catalans per la Cons-

titució, considera "inqüestionable" que el llaç groc és un "símbol partidista" i que, alhora, "s'alinea amb les pretensions d'un grup de ciutadans, amb inevitable exclusió de la resta", ja que es tracta d'una qüestió en la qual "estran trencats els consensos socials". A partir d'aquest raonament, rebla la resolució, el consistori s'ha de guiar pel principi de neutralitat. ■

tat i per l'afectat com una sanció efectiva, per mantenir la confiança en l'estat de dret". Aquest principi dissuasiu, però, és veuria alterat, segons el seu raonament, si el líder d'Òmnium pot sortir de Lledoners de manera regular "amb una gran amplitud horària i sense motius de tractament justificats". Arribats fins aquí, l'escrit també insisteix que Cuixart "no assumeix el caràcter delictiu dels fets que van ser objecte de condemna" i agrega que, només quan s'admet la responsabilitat del fet comès, el risc de reincidir "s'allunya de manera rotunda".

Respecte a l'ús de la figura de l'article 100.2, el fiscal considera que no hi ha motius de pes per aplicar-lo al dirigent independentista, ja que el fet d'anar a la feina no ajudarà a la seva rehabilitació, en tractar-se d'una persona "plenament inserida en la societat". "L'àrea laboral no és un dèficit que calgui treballar en l'intern", hi afegeix l'acusació, que tampoc veu adient que el permís se sustenti en les tasques de voluntari que fa en un centre de menors, perquè, segons la seva visió, tampoc necessita fer tractament en aquest àmbit, ja que, per la seva trajectòria, té "totalment integrats els valors de voluntariat i activisme social".

Davant tots aquests arguments, el vicepresident d'Òmnium, Marcel Mauri, va acusar el fiscal d'intentar "reeducar" la ideologia de Cuixart. Igualment, l'entitat també va censurar que un dels arguments centrals de l'acusació sigui el del paper exemplaritzant que, suposadament, té la presó. ■

OPINIÓ

Josep Maria Llaurador

Eleccions

Bascos i gallecs aniran a eleccions abans d'hora perquè la coincidència amb les catalanes no contaminin les seves campanyes. A l'Estat han passat mesos fins a arribar a un govern de coalició –el primer des de la dictadura!–, gràcies a una abstenció de diputats catalans. Però abans, aquests ja havien fet possible la moció de censura contra el govern del PP i, amb l'ajut inestimable d'uns polítics espanyols no habituats a pactar coalicions, havien impedit l'aprovació dels pressupostos del subsegüent govern del PSOE. I abans encara, en les eleccions andaluses, qui sap si per l'omnipresència de Catalunya en campanya, els socialistes van perdre el poder per primera vegada a mans de la dreta, amb l'extrema dreta franquista inclosa. En definitiva, malgrat els presos, els exiliats, judicis vergonyosos, l'espòli sense fre –a més de les multes– i la repressió, Catalunya marca la pauta.

Tots aquests moviments s'originen per l'acció indirecta –aquí es voten partits– d'uns votants. El quadre, tanmateix, estaria molt incomplet sense un seguit de poders que no escullen els ciutadans i que decideixen i pressionen segons la seva pròpia agenda política. Jutges, militars, monarquia i empresaris de l'Íbex i els seus mitjans de comunicació fan la guerra pel seu compte i fan mans i mànigues per desestabilitzar els governs que resulten de votacions que no els fan el pes.

Avui dia el polítics catalans saben que tenen tant el poder d'uns votants que s'entossudeixen a voler majoritàriament la independència com el de fixar el grau d'estabilitat política de l'Estat. Però no saben què fer-ne. S'accontenten amb l'enèsima promesa milionària i amb una taula de negociació; l'incompliment secular n'és el precedent. Tan a prop, i ho deixaran en mans dels fills i dels nets. Doncs, bon profit els facin els escons!

Els presos del mòdul de Junqueras demanen que sigui eurodiputat

Redacció
BARCELONA

Una setantena de presos del mòdul 2 de la presó de Lledoners han demanat per carta al Tribunal Suprem que permeti a Oriol Junqueras exercir com a eurodiputat. Un dels reclusos ha recollit signatures en suport a un manifest

que han enviat a l'alt tribunal espanyol i també al president del Parlament Europeu, David Sassoli. En la carta, 70 dels 85 presos del mòdul afirmen que cal respectar la democràcia, el sufragi universal i el dret del poble a ser representat per qui ha elegit.

Els signants, entre els quals hi ha tots els polítics

presos excepte el líder d'ERC, volen donar el seu suport a Junqueras i per això demanen al Suprem que "rectifiqui la seva decisió i permeti que exerceixi al Parlament Europeu la tasca per la qual va ser elegit i ratificat pel mateix Sassoli.

"Amb diverses nacionalitats i orientacions polítiques, creiem en la demo-

cràcia; és per això que signem tots amb la convicció i l'esperança que escoltaran aquesta veu plural i unànime que considerem representativa de la societat que, pensi com pensi, creu en el sufragi universal i en el dret del poble a ser representat", conclou el manifest, que ha estat tramès a l'ACN. ■

Part de la carta que els presos han tramès ■ ACN